



ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Krajský soud v Plzni rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Jaroslavy Pihlíkové a soudkyň JUDr. Jarmily Růžkové a JUDr. Taťany Pánkové v právní věci žalobce **J. K.**, narozeného **...**, bytem **...**, zastoupeného JUDr. Liborem Janků, advokátem se sídlem v Chebu, Mánesova 13, proti žalovaným **1. Karlovarské krajské nemocnici, a.s.** se sídlem v Karlových Varech, Bezručova 19, IČ 26365804, zastoupené JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem, se sídlem v Praze 1, Veleslavínova 3, **2. NEMOS SOKOLOV, s.r.o.**, IČ 24747246 se sídlem v Praze 7, Za Císařským mlýnem 1115/2, zastoupenému JUDr. Petrem Orctem, advokátem se sídlem v Karlových Varech, Na Vyhlídce 53, **3. Karlovarskému kraji**, IČ 70891168 se sídlem v Karlových Varech, Závodní 353/88, zastoupenému JUDr. Petrem Šustkem, Ph.D., advokátem se sídlem v Praze 1, Veleslavínova 3, **o náhradu škody na zdraví v částce 2,500.000,- Kč**, o odvolání žalobce proti rozsudku Okresního soudu v Sokolově ze dne 20.05.2015 č.j. 12 C 208/2014-166

takto:

I. Rozsudek soudu I. stupně se ve výroku pod bodem I p o t v r z u j e .

II. Ve výrocích pod body II a III se rozsudek I.stupně m ě n í tak, že žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

III. Žalobce je povinen zaplatit 1.žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 36.155,- Kč a 3.žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 36.155,- Kč do 31.12.2015 k rukám JUDr. Petra Šustka, advokáta v Praze 1, Veleslavínova 3.

IV. Žalobce je povinen zaplatit 2.žalovanému na náhradu nákladů odvolacího řízení částku 46.536,- Kč do 31.12.2015 k rukám JUDr. Petra Orcta, advokáta v Karlových Varech, Na Vyhlídce 53.

Odůvodnění

Napadeným rozsudkem zamítl soud prvního stupně žalobu, kterou se žalobce domáhal náhrady škody na zdraví a přiznání nemajetkové újmy v celkové částce 2,500.000,- Kč (výrok I), žalobci uložil povinnost zaplatit žalovanému č.1 a č.3 na náhradu nákladů řízení k rukám zástupce těchto žalovaných částku 180.169,- Kč do tří dnů od právní moci rozsudku (výrok II) a žalovanému č. 3 částku 113.072,- Kč (výrok III). Z provedených důkazů dovedl, že nárok žalobce je promlčen, neboť promlčecí lhůta začala žalobci běžet 19.4.2010, kdy se žalobce od MUDr. R. [REDAKCE] dověděl o tom, že silikonový olej měl být po operaci pravého oka vypuštěn již dříve, žaloba došla soudu až 2.6.2014, tedy po uplynutí dvouleté subjektivní promlčecí lhůty k uplatnění jednotlivých nároků. Dále dovedl, že vznesená námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy. Výrok o nákladech řízení odůvodnil výsledkem sporu a ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. , když neshledal důvody pro postup podle § 150 o.s.ř.

Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce včas odvolání, v němž vytýkal soudu prvního stupně neúplné zjištění skutkového stavu, nesprávné hodnocení provedených důkazů a vadné právní posouzení věci. Namítal, že se soud nezabýval věcí samou, ale zkoumal pouze vznesenou námitku promlčení. Nesouhlasil se závěrem soudu prvního stupně, že promlčecí lhůta začala běžet v souzené věci již 19.4.2010, kdy byl MUDr. R. [REDAKCE] informován o tom, že silikonový olej měl být vypouštěn již dříve, neboť tento den nebyl jeho stav ještě konstantní. Z citovaného vyjádření lékaře nemohl žalobce zjistit, že mu vznikla nenapravitelná újma v důsledku porušení právní povinnosti nesprávným léčebným postupem. Tvrdil, že jeho zdravotní stav se stabilizoval až v letech 2012-2014, neboť ještě 6.3.2012 na pravé oko viděl pohyb a světlo, až později přestal vidět úplně. Z těchto důvodů nemohl mít odvolatel vědomost o vzniku škody a o tom, kdo za ni odpovídá. Ani znalci ve dvou znaleckých posudcích nemohli jednoznačně odpovědět na to, zda příčinou ztráty zraku bylo jen pochybení lékařů, když mezi další příčiny řadí i cukrovku žalobce. Odkázal na závěry Nejvyššího soudu ČR ve věci, vedené pod sp. zn. 25 Cdo 777/2009, z něhož dovedl, že za počátek běhu promlčecí lhůty je třeba považovat den, kdy třetí žalovaný doručil žalobci vyřízení jeho stížnosti na postup lékaře, tedy den 2.6.2012. I kdyby bylo napadené rozhodnutí v otázce počátku běhu promlčecí lhůty správné, namítá odvolatel, že vznesení námítky promlčení je v souzené věci v rozporu s dobrými mravy, neboť jinak by bylo její uznání nepřiměřeně tvrdých postihem ve vztahu k rozsahu a charakteru uplatňovaného práva. Tvrdil, že žalovaní byli nečinní, třetí žalovaný v řízení o jeho stížnosti odkázal žalobce na druhého žalovaného jako odpovědný subjekt, ten však na jeho žádost o náhradu škody nereagoval. Soud prvního stupně omezil dokazování na jediné jednání a neprovedl výslech žalobce k posouzení otázky promlčení jeho nároku, tím porušil zásadu rovnosti stran. Tvzení soudu prvního stupně, že byl před podáním žaloby řádně poučen o možnosti žalovaných vznést námitku promlčení, je sice správné, ale tak zástupce žalobce poučuje všechny své klienty, když v souzené věci je otázka počátku běhu promlčení lhůty otázkou výkladovou a žalobce byl postupem soudu poškozen. Dovedl, že s ohledem na jeho zdravotní postižení byly při rozhodování o nákladech řízení splněny podmínky pro postup podle ust. § 150 o.s.ř. a

výjimečné nepřiznání žalovaným právo na náhradu nákladů řízení. Navrhl proto, aby odvolací soud napadené rozhodnutí v celém rozsahu zrušil a věc vrátil soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaní ve vyjádření k odvolání žalobce navrhli shodně potvrzení napadeného rozsudku s poukazem na správné závěry soudu prvního stupně. Odkázali na rozhodnutí NS ČR sp. zn. 25 Cdo 2891/2007 a tvrdili, že žalobce měl vědomost o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá již 19.4.2010, kdy se žalobce dověděl, že poškození jeho zdraví bylo způsobeno lékařem Nemocnice v [REDAKCE]. Dovodili, že jimi vznesená námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, neboť žalobce měl k uplatnění nároku na náhradu škody dostatek času. Souhlasili se závěrem soudu prvního stupně, že z těchto důvodů nebyly splněny při rozhodování o náhradě nákladů řízení podmínky pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř. a výjimečné nepřiznání nákladů řízení.

Odvolací soud přezkoumal napadené rozhodnutí podle § 212 o.s.ř. včetně řízení, které jeho vydání předcházelo, přihlédl k důvodům odvolání a po doplnění dokazování výsledkem žalobce jako účastníka řízení, zjištěním osobních a majetkových poměrů žalobce a neshledal odvolání žalobce do výroku pod bodem I, jímž byla žaloba zamítnuta, důvodným. Dovodil však, že jeho odvolání do výroku o náhradě nákladů řízení je opodstatněné.

V posuzované věci se žalobce domáhal náhrady škody na zdraví, která podle tvrzení v žalobě vznikla tím, že lékař Nemocnice v [REDAKCE] po operaci sítnice pravého oka, provedené 11.3.2005, se v pooperační péči dopustil závažného pochybení, když ponechal silikonový olej v pravém oku žalobce po nepřiměřenou dobu. V důsledku tohoto pochybení mělo dojít ztrátě zraku, jak mu potvrdil lékař MUDr. R [REDAKCE] ve Fakultní nemocnici [REDAKCE] dne 19.4.2010. Tvrdil, že již při kontrolách v roce 2008 a 2009 byly zjištěny známky zvýšení nitroočního tlaku a posléze i emulzifikace silikonového oleje.

Soud prvního stupně s ohledem na vznesenou námitku promlčení právem nejdříve zkoumal, zda žalobce uplatnit nárok na náhradu škody na zdraví a na přiznání nemajetkové újmy v dvouleté subjektivní promlčecí lhůtě od okamžiku, kdy se o škodě a o tom, kdo za ni odpovídá, dověděl. Právem na souzený případ aplikoval ust. § 107 o.z. účinného do 31.12.2013, neboť ke škodě na zdraví žalobce došlo za účinnosti tohoto předpisu.

Odvolací soud souhlasí se závěrem soudu prvního stupně, že žalobce se nejdříve mohl dovědět dne 19.4.2010 o tom, že příčinou ztráty zraku pravého oka může být pochybení ošetřujícího lékaře MUDr. K [REDAKCE], zaměstnance Nemocnice v [REDAKCE]. Žalobce již v žalobě tvrdil, že dne 19.4.2010, kdy při odstranění silikonového oleje z pravého oka, byl ve Fakultní nemocnici [REDAKCE] informován MUDr. R [REDAKCE], že olej měl být odstraněn již dříve. Nejpozději však žalovaný věděl, že mu vznikla škoda tvrzeným nesprávným pooperačním postupem MUDr. K [REDAKCE] dne 30.1.2012, kdy se obrátil na třetího žalovaného a ve stížnosti výslovně uvedl, že nesprávným pooperačním postupem MUDr. K [REDAKCE], zaměstnance Nemocnice v [REDAKCE] došlo k úplné slepotě pravého oka. Mezi účastníky je nesporné, že po vypuštění silikonového oleje dne 19.4.2010 již nenásledovala žádná operace. Sám žalobce ve správním řízení, v němž uplatňoval nárok na zvýšení příspěvku na péči v částce 8.000,- Kč měsíčně již v roce 2011 tvrdil, že úplně oslepl po provedené operaci v Nemocnici v [REDAKCE] na pravé oko, když levé bylo již řadu let slepé. Za tohoto stavu, kdy nejpozději 30.1. 2012 žalobce věděl, jaká újma mu v důsledku slepoty pravého oka vznikla, sám výslovně uváděl, že pooperační péči zanedbal MUDr. K [REDAKCE], nic mu v té době nebránilo, aby podal žalobu proti

prvnímu žalovanému, jehož součástí byla v době škodné události Nemocnice v [REDAKCE]. To se však nestalo, žalobce se obrátil na svého právního zástupce až 31.5.2014, tedy více než 2 roky poté, kdy se o škodě na zdraví a o tom, že mu ji měl způsobit zaměstnanec Nemocnice v [REDAKCE] dověděl. Soud prvního stupně proto bez dalšího dokazování dospěl ke správnému závěru, když žalobu, která došla soudu prvního stupně až 2.6.2014, tedy po uplynutí zákonné promlčecí lhůty k uplatnění všech nároků na náhradu škody na zdraví zamítl, neboť v té době byly všechny žalobcem uplatněné nároky promlčeny. Tvzení odvolatele, že ještě v letech 2012 viděl pohyb a světlo, je v rozporu s jeho námitkami ve správním řízení v roce 2011, kdy se domáhal zvýšení příspěvku na péči s poukazem na skutečnost, že je zcela nevidomý a také ve stížnosti ze dne 30.1.2012, zaslané třetímu žalovanému tvrdil, že úplně oslepl. Odvolací soud souhlasí i s dalším závěrem soudu prvního stupně, že nelze posoudit námitku promlčení, vznesenou žalovanými jako rozpornou s dobrými mravy, neboť ze znaleckých posudků, které byly vypracovány jednak na žádost třetího žalovaného ve stížnostním řízení a na žádost žalobce v průběhu sporu nelze vyloučit, že i při včasném vypuštění silikonového oleje z operovaného pravého oka žalobce by nedošlo k úplné ztrátě zraku právě s ohledem na závažné onemocnění tohoto oka před operací. Žádný zaměstnanec druhého žalovaného se nedopustil vůči žalobci žádného pochybení, druhý žalovaný není v řízení pasivně legitimován, neboť se stal nájemcem Nemocnice v [REDAKCE] až v roce 2011 a nepřevzal závazky Nemocnice v [REDAKCE]. Stejně tak třetí žalovaný neodpovídá za újmu na zdraví žalobce, proto vznesená námitka promlčení není v rozporu s dobrými mravy, jak správně v odůvodnění napadeného rozsudku uvedl soud prvního stupně.

Veden těmito důvody, odvolací soud napadené rozhodnutí ve výroku pod bodem I, jímž byla žaloba zamítnuta, jako věcně správné a odpovídající zákonu podle § 219 o.s.ř. potvrdil.

Při rozhodování o nákladech řízení vycházel soud prvního stupně z ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. podle něhož úspěšný účastník má zásadně právo na náhradu všech účelně vynaložených nákladů řízení.

Jádrem sporu je proto posouzení, zda jsou v souzené věci splněny podmínky ust. § 150 o.s.ř. pro výjimečné nepřiznání práva na náhradu nákladů řízení žalovaným. Odvolací soud dospěl po zjištění osobních a majetkových poměrů žalobce, který je v důsledku úplné slepoty poživitelem invalidního důchodu III. stupně odkázán ještě v řadě úkonů na péči třetí osoby, a z toho důvodu mu byl přiznán již od roku 2011 příspěvek na péči v částce 8.000,- Kč měsíčně. Žalobce je ženatý, jeho manželka je zaměstnána s příjmem 9.500,- Kč a je výlučnou vlastnící rodinného domu, který jí v roce 2009 žalobce daroval. Za tohoto stavu a s přihlédnutím k okolnostem případu, kdy první žalovaný odmítl nárok žalobce odškodnit, byť stížnost žalobce na pochybení jeho zaměstnance při pooperační léčbě byla třetím žalovaným shledána důvodnou, druhý žalovaný po doručení žádosti žalobce ze dne 26.6.2012 o odškodnění újmy na zdraví žalobce neinformoval prokazatelným způsobem o postoupení žádosti jinému subjektu a třetí žalovaný při vyřízení stížnosti žalobce ze dne 30.1.2012 žalobce nesprávně poučil o tom, že se má se svým nárokem obrátit na druhého žalovaného, který byl od roku 2011 pouze nájemcem Nemocnice v [REDAKCE], jeho zaměstnanec se ve vztahu k žalobci žádného pochybení nedopustil a druhý žalovaný také nepřevzal závazky Nemocnice v [REDAKCE]. Odvolací soud proto shledal podmínky pro aplikaci ust. § 150 o.s.ř. pro výjimečné nepřiznání nákladů řízení žádnému ze žalovaných. Protože soud prvního stupně vycházel z jiného právního názoru nezbylo odvolacímu soudu, než napadené

rozhodnutí ve výrocích o nákladech řízení pod body II a III podle § 220 odst. 1 o.s.ř. změnit a v souladu s ust. § 150 o.s.ř. nepřiznat žádnému z účastníků právo na náhradu nákladů řízení.

Jiná je však situace, pokud jde o náklady odvolacího řízení. Žalobce neměl ve věci samé úspěch, stíhá ho proto podle § 142 odst. 1 o.s.ř. povinnost nahradit všem žalovaným účelně vynaložené náklady odvolacího řízení. Odvolací soud již pro odvolací řízení neshledal důvody hodné zvláštního zřetele, neboť soud prvního stupně řádně své rozhodnutí o zamítnutí žaloby pro promlčení nároku odůvodnil a nebyl proto důvod podávat do výroku pod bodem I odvolání. Z těchto důvodů postupoval odvolací soud ve shodě s ust. § 224 odst. 1 a ust. § 142 odst. 1 o.s.ř. a uložil žalobci povinnost zaplatit žalovaným plnou náhradu nákladů odvolacího řízení za 2 úkony právní služby (vyjádření k odvolání žalobce), účast zástupců žalovaných při odvolacím jednání podle § 7 vyhl. č. 177/1996 Sb. v platném znění, dva režijní paušály podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu, náhradu za ztrátu času a jízdného zástupce 2. žalovaného k odvolacímu jednání a konečně i 21 % DPH ze součtu uvedených částek, neboť zástupci žalovaných jsou plátcí DPH. Žalobce je proto povinen zaplatit druhému žalovanému na nákladech odvolacího řízení odměnu 2x 18.300,- Kč, 2x 300,- Kč režijní paušál, náhradu za ztrátu času 200,- Kč náhradu jízdného v částce 1.060,- Kč za cestu k odvolacímu jednání a zpět a 21% DPH ze součtu uvedených částek, tedy celkem 46.536,- Kč. První a třetí žalovaní jsou zastoupeni stejným advokátem, náhrada nákladů řízení za úkon právní služby se proto snižuje o 20% a činí pro prvního žalovaného odměnu 2 x po 14.640,- Kč, 2x režijní paušál po 300,- Kč a 21% DPH, náklady odvolacího řízení prvního žalovaného tedy činí 36.155,- Kč a stejná částka náleží na náhradě nákladů odvolacího řízení třetímu žalovanému. Náklady řízení jsou splatné k rukám zástupce žalovaných (§ 149 odst. 1 o.s.ř.). Protože žalobce není s ohledem na současné poměry schopen uhradit žalovaným náklady odvolacího řízení v zákonné lhůtě, povolil mu odvolací soud k zaplacení těchto nákladů lhůtu delší, tak jak je uvedeno ve výroku tohoto rozsudku, aby měl žalobce dostatečný prostor opatřit si uvedené částky.

P o u č e n í: Proti výroku pod bodem I je možno podat dovolání do dvou měsíců od jeho doručení k Nejvyššímu soudu ČR, prostřednictvím soudu prvního stupně. Dovolání je však přípustné jen za předpokladu, že dovolací soud dospěje k závěru, že rozhodnutí má ve věci samé po právní stránce zásadní význam.

Proti výroku o nákladech řízení není dovolání přípustné.

V Plzni dne 12.08.2015

**JUDr. Jaroslava Pihlíková, v.r.
předsedkyně senátu**

Za správnost vyhotovení:
Pavla Švihoříková